

Els que se'n van

En l'edició d'ahir d'*El Periòdic d'Andorra* es publicava una entrevista al cònsol honorari de Portugal en la qual es confirmava que hi ha força famílies portugueses que marxen del nostre país.

La frenada de l'activitat econòmica, amb un empobriment general i una desocupació que augmenta, per molt que els que se'n van facin moderar l'estadística, s'està traduint en una pèrdua de capital humà que comença a ser d'àmplies dimensions.

Darrere de les xifres hi ha molts residents estrangers que tornen a casa seva, però també hi ha andorrans.

Ja sabem que algunes d'aquestes baixes del cens són degudes a la mobilitat més gran de l'activitat professional arreu d'Europa, però les dades confirmen una tendència preocupant en la mesura que reflecteixen una emigració obligada per unes circumstàncies adverses.

La descapitalització és evident. L'impacte demogràfic d'aquesta conjuntura és una sensible reducció en termes absoluts del cens de població.

L'emigració havia estat fins fa ben poc un factor determinant en el creixement

absolut andorrà dels últims anys i en l'augment enriquidor de la diversitat.

La marxa de tanta gent és un drama humà, però també és un termòmetre ben precís de la manca d'oportunitats.

Era previsible que una crisi com la que patim expulsés moltes persones no ja del món laboral, sinó fora de les nostres fronteres. Però per molt que el Govern de DA ho vulgui dissimular, el fenomen s'està accelerant.

Amb menys persones –nacionals o estrangeres– ocupant un lloc de treball, les cotitzacions per a la Caixa Andorrana de Seguretat Social trontollen i a l'empobriment actual és probable que el segueixi més empobriment encara.

Les estadístiques oficials, es mirin com es mirin, no ens donen cap esperança de frenar aquesta marxa.

També és veritat que hi ha una cosa pitjor que la crisi, que és creure que no la podem superar.

I la podem superar si tenim confiança.

Si renunciem a aquesta esperança no tindrem sortida.

I instal·lar-nos en la crítica, sense do-

nar espai als esforços que molts fan per fer front a la crisi, seria tant com una voluntat sistemàtica de fer-la més profunda, més definitiva.

Criticar per proposar, aquesta és l'exigència del moment.

Per això Socialdemocràcia i Progrés proposa reforçar les competències d'emprenedoria, esperit crític i creativitat dins del currículum educatiu.

I també proposem acords amb empreses i agents socials que afavoreixin la realització de pràctiques professionals i la utilització d'infraestructures i mitjans tècnics i materials.

Es tracta d'establir un distintiu per a les empreses col·laboradores que suposi un reconeixement social, un valor afegit a l'hora d'efectuar contractacions públiques i l'obtenció de bonificacions fiscals.

Perquè convé crear itineraris de formació al llarg de la vida accessibles per tothom, que permetin la reconversió professional, la incorporació als nous mercats de treball i un major grau d'ocupabilitat.

Així podríem aconseguir que la gent no marxi d'Andorra.